

NADAB ȘI ABIHU NIMICIȚI

Mana pe data de 19 Noiembrie, R3054 - 1 August 1902, pag. 237

Lev. 10:1-11

„Să veghem și să fim treji” - 1 Tes. 5:6.

Deși nu este declarată în mod direct, există suficientă bază pentru deducția că păcatul pentru care Nadab și Abihu au fost loviți de Domnul, a fost comis în timp ce ei se aflau sub influența băuturii amețitoare. Baza pentru această deducție este că imediat după descrierea faptei lor rele și a pedepsei acesteia vine porunca Domnului - „Să nu beți vin, nici băutură amețitoare, nici tu, nici fiii tăi împreună cu tine, când veți intra în cortul întâlnirii, ca nu cumva să muriți; ... ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat” - v. 9-10.

Cei doi tineri loviți în floarea vieții, erau fiii cei mai vârstnici ai lui Aaron; au mai rămas și alți doi frați mai tineri. Cu toții de abia au fost consacrați pentru preoție, sub tatăl lor Aaron ca Mare Preot, prin îndrumarea unchiului lor Moise, executând aranjamentul divin. Împreună cu multe avantaje de orice fel, ei au avut și responsabilități corespunzătoare, la fel ca și mari perspective pentru viitor, toate fiind distruse din cauza lipsei reverenței față de Domnul - neglijenței lor cu privire la prescripțiile Sale, și la voturile pe care tocmai le-au luat asuprași ca servitorii Săi speciali. Experiența lor ne furnizează o excelentă lecție a abstenenței. Cât de mulți alții în situații înalt favorizate ale vieții, au ajuns să dezaprecieze aranjamentele Celui Atotputernic folosind băuturi amețitoare! - cât de mulți și-au ruinat în același fel perspectivele vieții, și-au grăbit moartea, și au adus necaz asupra celor apropiați.

„*Chicago Tribune*” a adunat statisticile cu privire la omorurile din Statele Unite, între anii 1891 și 1901, și declară că 53 000 din acestea au rezultat mai mult sau mai puțin direct din folosirea băuturilor amețitoare. Statisticile statului Massachusetts pentru anul 1895 arată că peste nouăzeci și șase de procente din cei condamnați pentru crimă în acel stat, sunt cei care întrebunțează băuturi tari. În 1899 „*New Voice* (Vocea Nouă)” a obținut mărturia a o mie de temniceri (a căror durată în funcție ar suma mai mult de șase mii de ani de experiență), și rapoartele lor au arătat că șaptezeci și două de procente din criminalii din închisorile aflate sub supravegherea lor, au fost aduși acolo prin băutură. „*American Grocer*” folosind statisticile guvernamentale din aprilie 1901 calculează cheltuielile totale ale acestei națiuni pentru folosirea băuturilor de-a lungul anului la 1.228.674.925\$. Și din această sumă a calculat că băuturile alcoolice costă 1.059.563.787\$ - restul reprezentând suma cheltuită pentru ceai, cacao, cafea, apă gazoasă și alte băuturi de acest fel. Cineva a calculat că banii cheltuiți pentru băuturile alcoolice ar echivala cu un turn de dolari de argint de 1745 de mile (2792 km) înălțime; și „*Christian Observer* (Observatorul Creștin)” declară: „Pentru a arunca în aer banii, în aceeași cantitate, la fel de repede precum îi risipim pentru băuturi, va trebui zece oameni în același timp să arunce banii cu lopata”.

În prezența unui rău atât de mare, care ruinează perspectivele pământești a atât de mulți oameni, lipsindu-i pe atât de mulți de conforturile rezonabile și de necesitățile vieții, făcându-i incapabili pe atât de mulți pentru gânduri și fapte curate și bune, și în locul acestora înfăptuind atât de multă mizerie și durere, care Creștin se poate simte interesat în traficul acestuia? Care Creștin n-ar fi doritor să renunțe la drepturile și libertățile personale în legătură cu acest teribil adversar al rasei și nu s-ar bucura de orice negări de sine pe care aceasta i-ar putea cauza, chiar dacă s-ar putea simți mai puternic decât majoritatea oamenilor, și pe deplin în stare de a rezista atacurilor subtile și tendințelor subversive pentru caracter, etc, ale acestuia? Nu este de datoria noastră în timpul prezent să facem „legi de regulare a folosinței” pentru lume, nici să încercăm în vreun mod să guvernăm lumea; dar precum suntem siguri de faptul că atunci când Împărăția Domnului va fi fost venită pe deplin ea va restrânge complet acest rău uriaș, ca una din mijloacele cele mai puternice ale lui Satan, la fel de siguri suntem că toți cei care cred astfel ar trebui să arate celorlalți în învățătură și exemplu opoziția lor față de acest blestem.

Cu toate acestea, experiența celor doi preoți luați în considerare conține o lecție mai adâncă pentru noi. Deoarece ei au fost membri ai seminției lui Levi, cei pe care ei i-au tipificat vor fi membrii „casei credinței”. Deoarece ei au mers mai departe decât atât și s-au consacrat preoției și au fost acceptați cu adevărat și în mod deplin de Domnul ca preoți, antitipurile lor ar trebui să fie persoanele, clasele, care au venit sub termenii

„preoțimii împărătești” în sensul deplin și potrivit al cuvântului. Ei nu reprezintă doar Creștinii nominali - doar pe cei care se imaginează pe ei înșiși ca fiind consacrați Domnului printr-o înțelegere greșită, precum este cazul cu mulți din biserica nominală de astăzi; ei reprezintă persoanele, clasele din Biserica cu adevărat consacrată Domnului.

Relatarea Scripturală nu specifică fapta rea a lui Nadab și Abihu. Expresia „foc străin” nu ne indică clar dacă fapta lor rea consta în folosirea unui alt fel de tămâie decât cel pe care Domnul L-a prescris, sau dacă ei au folosit tămâia la un timp greșit, sau într-un loc greșit, sau dacă focul care a aprins tămâia a fost luat dintr-un alt loc decât altarul, precum le-a indicat Domnul, sau dacă tămâia lor a fost o urâciune pentru Domnul deoarece ofertanții erau într-o stare de intoxicare - stăpâniți de un spirit greșit. Ultimul gând, precum am sugerat, pare a fi implicat în declarația din versetul 10, cu privire la condițiile sfinte și nesfinte, curate și necurate de a se apropia de Domnul.

Marea lecție pentru preoțimea împărătească nu este atât de mult cu privire la băuturile amețitoare, cât în privința spiritului greșit și a condiției necurate a minții și inimii în apropierea de Domnul. Suntem obligați să presupunem că cei care au făcut o consacrare Domnului și care caută să „se curățe pe sine însuși de toate murdăriile cărnii și a spiritului, desăvârșindu-și sfințirea în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7:1), nu vor fi vinovați de intoxicare literală. Cei care au primit în vreo măsură spiritul adevărului și au ajuns să aprecieze în vreo măsură spiritul minții sănătoase, sigur își dau seama că nici una din mințile noastre în cea mai trează și mai favorabilă condiție nu este atât de sănătoasă; - aceștia își dau seama că poporul Domnului continuu are nevoie de harul Său ajutor să le sprijine cugetările lor imperfecte, și că ei nu pot cere astfel de har ca să-i ajute acolo unde nu se folosesc de asemenea și de eforturile lor cele mai bune pentru a păstra și exercita rațiunea pe care o au în mod natural.

Lecția pentru cei consacrați, prin urmare, este în acord cu ceea ce a scris Apostolul: „Să ne temem deci, fiindu-ne lăsată făgăduința intrării în odihna Lui, ca nu cumva, oricare din voi să pară să n-o ajungă” (Evrei 4:1, KJ). Consacrarea noastră prin credința în Domnul ne-a adus sub ungera spiritului sfânt, ne-a permis să intrăm în sfânta și să gustăm privilegiile și favorurile acestor „lucruri adânci a lui Dumnezeu” pe care nimeni nu le poate vedea sau aprecia fără ungera spiritului. Cei din afară - care nu sunt din clasa celor consacrați și acceptați, nu sunt din preoțimea împărătească, poporul deosebit, și care prin urmare nu au nici un privilegiu de felul oferirii tămâiei Domnului, nu au astfel de ocazii favorabile cum avem noi, aceștia ofensându-L pe Domnul oferindu-I sacrificii inacceptabile, - rugăciuni inacceptabile, servicii inacceptabile. Datorită faptului că nu știm în ce mod acești doi fii a lui Aaron au păcătuit împotriva aranjamentului divin sau dacă ei ambii au păcătuit în același fel, ne putem aplica lecțiile nouă înșine în totalitate, ca preoțime antitipică.

(1) Când ne apropiem de Domnul nu trebuie să venim la El sub influența unui spirit rău, intoxicat cu spiritul lumii sau a Babilonului, din a cărui vin este declarat că toate națiunile s-au îmbătat - (Apoc. 14:8; 18:3).

(2) Când vrem să ne apropiem de Domnul chiar și într-un spirit corect, trebuie să ne asigurăm că avem tămâia potrivită pe care El a hotărât că Îi va fi acceptabilă, a cărei ingrediente reprezintă perfecțiunea Domnului nostru Isus acordată nouă în mod socotit.

(3) Adăugător trebuie să fim siguri că nu aducem foc pentru tămâia noastră din alt loc decât de pe altar - focul consacrat sau zelul, sfințit prin meritul sacrificiului Domnului nostru.

În „*Umbrele Sacrificiilor mai bune ale Tabernacolului*” am oferit sugestia că acești doi preoți posibil reprezintă două clase diferite din biserică - două clase dintre cei care au făcut o consacrare pentru preoțimea regală și care au fost acceptați, ambele clase vor cădea din preoțime. Am sugerat că unul poate reprezenta clasa care va muri de moartea a doua (Evrei 6:4-6; 10:26, 27) și că celălalt poate reprezenta clasa care își pierde calitatea de membru în preoțime din cauza insuficienței de zel pentru a-și face chemarea și alegerea sigure; dar care, totuși, din inimă sunt loiali lui Dumnezeu și vor fi „salvați ca prin foc” prin mare strâmtorare (Apoc. 7:14). Cu adevărat, în tip nu există nimic care să indice vreo diferență între aceștia doi, nimic care să indice ceva speranță în viitor pentru nici unul din ei. Noi credem, totuși, că nu este irațional, de a presupune că tipul arată doar că ambii și-au pierdut starea în compania preoțească prin faptul aprecierii incorecte a privilegiilor lor. Suntem asigurați că toate aceste lucruri sunt tipice, totuși vedem dificil faptul de a presupune că acest tip înseamnă că o jumătate din cei care s-au consacrat Domnului ca membri ai preoțimii regale, vor suferi moartea a doua. Cu toate acestea această interpretare din urmă pare a fi unica interpretare de alternativă, dacă respingem gândul că cei doi reprezintă doar cele două clase care-și pierd calitatea de preot fără indicarea proporției referită la întreg. Doi - ar trebui să aibă o însemnătate - sau ca fiind o jumătate din numărul lor întreg sau ca fiind două

clase. Noi acceptăm ultima vedere; deoarece Scripturile arată clar două clase care-și vor pierde calitatea de preoți regali, și deoarece cealaltă presupunere, că ei au reprezentat o jumătate din cei consacrați pierduți în moartea a doua, pentru noi pare a fi cu totul inconsistentă.

În orice caz lecția pentru cei care doresc să fie credincioși privilegiilor lor, este puternică - făcând consacrarea noastră Domnului, primind din ungerea Sa, să căutăm cu grijă să ne „facem chemarea și alegerea sigure” pentru binecuvântările și privilegiile viitorului - ca distribuitorii darurilor divine pentru omenire în general, în Împărăția Milenară, asociați fiind cu Domnul nostru. Să extragem toate lecțiile posibile din această ilustrație, cu privire la reverența potrivită față de Cel cu care avem de a face, și la cuvenita apreciere a spiritului potrivit, a tămâiei potrivite și a zelului potrivit pentru a fi folosit atunci când ne apropiem de Domnul, ca să putem dăinui în iubirea și favoarea Sa.

ÎNTELEGEREA GREȘITĂ CAUZEAZĂ DIFICULTĂȚI PENTRU MULȚI

Cei care nu văd împreună cu noi marele plan divin al veacurilor, cu ocaziile sale favorabile ale viitorului pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului; - care nu văd împreună cu noi că veacul prezent este doar pentru selectarea preoțimii împărătești pentru viitoarea lucrare a gloriei și binecuvântării omenirii; - care nu văd împreună cu noi că sistemul Evreiesc cu preoțimea sa, sacrificiile, tămâia, etc, au fost doar tipuri sau umbre a lucrurilor mai mari din planul lui Dumnezeu acum fiind în desfășurare; - aceștia pot privi afirmațiile acestei lecții cu mirare; și pot simți că Dumnezeu a procedat într-un mod destul de arbitrar față de acești doi preoți nimicindu-i în moarte, din cauza nereușitei din partea acestora de a se apropia de El într-un mod prescris. Ei nu văd că Domnul institua tipuri care trebuie să fie împlinite chiar în orice amănunt, și care trebuie să ilustreze exactitatea procedurilor Sale cu „preoțimea împărătească”.

Privind problema într-o lumină falsă, ei nu numai că văd doi oameni înlăturați brusc de la viață, dar ei cugetă că dacă mânia lui Dumnezeu astfel i-a distrus - atunci, în momentul următor, conform teoriei lor, aceștia vor apărea înaintea judecății lui Dumnezeu pentru a-și primi sentința veșnică; și din moment ce ei nu pot crede cu atât mai mult, că cei doi oameni care n-au fost vrednici să trăiască printre oameni, ar fi vrednici să trăiască în cer, ei se simt obligați a concluziona conform teoriei lor, că Domnul nu numai că i-a distrus brusc în ceea ce privește viața lor pământească, ci adăugător i-a înapoiat în mâinile lui Satan pentru o eternitate de tortură. Cei care cu adevărat cred în această interpretare greșită a planului divin trebuie în mod necesar să fie influențați de ea în procedurile cu copii, vecinii lor, etc, - ideile lor de dreptate și iubire, etc, trebuie în mod necesar să fie distorsionate prin astfel de concepții greșite despre caracterul și procedurile divine.

Pentru înțelegerea noastră a învățăturilor Cuvântului Domnului, din contra, nu există nici o dificultate de felul acesta. Nadab și Abihu au fost oameni, membri ai rasei căzute, din care toți sunt sub sentința morții. Ei au fost îndreptățiți doar în mod socotit, nu real, deoarece „sângele taurilor și țapilor niciodată nu poate șterge păcatul”. Ei, prin urmare, deși ocupau în mod tipic locul preoților, nu erau în mod real diferiți de restul lumii - pentrucă ei n-au primit nici o eliberare din condamnarea Adamică. Dar, din timp ce poziția lor și toate celelalte au fost tipice, în același mod moartea lor în acele împrejurări nu poate însemna mai mare pierdere pentru ei decât ar însemna moartea în alte împrejurări pentru tovarășii lor - ei au ajuns în mormânt doar puțin mai devreme decât ar ajunge după o altă desfășurare a lucrurilor.

Dar cu mult timp după moartea lor și a tovarășilor lor, - mai buni și mai răi, - la timpul convenit a lui Dumnezeu, a apărut marea jertfă de ispășire antitipică; și marele Preot antitipic, a oferit marele sacrificiu pentru păcate desăvârșit la Calvar, și întreaga lume a fost adusă înapoi din sentința păcatului și morții - incluzându-i și pe Nadab și Abihu, Aaron și Moise, și tot restul rasei noastre, - incluzându-ne chiar și pe noi care n-am fost încă născuți.

Sacrificiile zilei de ispășire începute de Domnul și Răscumpărătorul nostru, continuă; și noi, chemații Săi din acest veac Evanghelic, suntem privilegiați să participăm în lucrarea de sacrificare împreună cu Marele nostru Preot, în același fel cum și fiii lui Aaron au participat împreună cu tatăl lor. În curând întreaga lucrare de sacrificare va ajunge la sfârșit; curând Marele Preot va sfârși lucrarea de îndeplinire a împăcării, și atunci, la fel ca și Marele Preot din tip, El va ieși afară la altar și își va ridica mâinile și va binecuvânta poporul - lumea moartă și cea aflată în procesul morții. Ziua de binecuvântare va fi lungă, deoarece „o zi împreună cu Domnul este ca o mie de ani”. Ea va fi cu totul suficientă pentru a îndeplini scopurile intenționate, de ridicare, ajutorare, întărire, binecuvântare, aducere la deplină restabilire, a tuturor care vor veni în armonie cu Tatăl. În acea zi

Nadab și Abihu și alții din omenire, care au făcut mai bine și care au făcut mai rău, vor fi în încercare înaintea scaunului de judecată a lui Christos - Biserica, preoțimea regală, fiind asociați cu El în judecare (1 Cor. 6:2). În proporția în care oricare din aceștia au avut ocazii favorabile și le-au folosit nefavorabil, în aceeași proporție ei s-au degradat astfel încât vor experiența proporțional lovituri și dificultăți pornind pe marea „cale înaltă a sfințeniei” care va fi atunci deschisă pentru întreaga omenire, - pentru ca ei să se poată întoarce la Domnul și la viață veșnică; și numai acei care vor eșua să se întoarcă sub astfel de ocazii îndurătoare, la deplina armonie cu binevoitorul plan divin, vor fi distruși irevocabil în Moartea a Doua.

„SĂ VEGHEM ȘI SĂ FIM TREJI”

Îndemnul Apostolului din textul titlului, este pe bună dreptate vrednic de a fi în mod continuu nutrit în minte de către toți care își vor face chemarea și alegerea sigure pentru un loc în preoțimea glorioasă din viitor - “Să veghem și să fim treji”. Să veghem în sensul de a fi atenți cu grijă la toate instrucțiunile pe care Domnul Dumnezeu nostru ni le-a dat, cu privire la serviciul care nu i-ar fi acceptabil. Să veghem asupra noastră, stăruindu-ne a păși cât mai aproape posibil în urmele Marelui nostru Preot, care a fost, suntem siguri, drept și acceptabil Tatălui în orice amănunt. Să fim treji - nu numai ne fiind intoxicați cu spirite aprinse, dar să nu fim intoxicați cu „spiritul lumii” sau spiritul Babilonului, a creștinătății. Să avem spiritul lui Christos, spiritul minții sănătoase, spiritul blândeții, spiritul bunăvoinței, spiritul iubirii pentru Dumnezeu, pentru tovarășii noștri, și pentru toți oamenii, căutând atât cât avem ocazii, să le facem bine. Să fim treji în sensul să nu fim ușuratici; ca în timp ce suntem fericiți, bucuroși în Domnul, liberi de griji neliniștitoare care sunt asupra tuturor celorlalți prin înțelegerea greșită a caracterului și planului Tatălui nostru, totuși, să fim treji în sensul aprecierii serioase a ocaziilor favorabile prezente și a privilegiilor în legătură cu serviciul Domnului; - nu neglijenți în mod nechibzuit, lăsând ocaziile favorabile și privilegiile să ne scape printre degete ca apoi să fie regretate.